

rağmen, ta Yezid'in emir olduğu döneminde İstanbul kapılarına kadar geliyor. O, Efendimiz Medine'ye teşrif ettiğinde evliydi, ¸ocuk sahibiydi. Hz. Muaviye dönemi ve Yezid'in kumandanlığı zamanına gelinceye kadar en az 40-50 sene geçmişti. Bunlar nazara alınacak olursa o son savaşa iştirak ettiğinde en az 75-80 yaşlarındaydı. Bu yaşta bir insan, yine torunları tarafından atın üzerine bindiriliyor ve at üzerinde İstanbul'larına kadar geliyor. Burada bir noktaya işarette fayda var. S¸z konusu sahabeler ve benzerleri acaba neyin peşindeydiler? Onlar hakkında Kur'an ve hadislerde nice takdir ifadeleri mevcuttu. Bizzat Cenabı Hak onlara "Ensar veya Muhacir" demiş ve tebci etmişti. Onlar Tevrat ve İncil'de dahi vasıfları sayılan insanlardı. Bununla beraber Allah Resulünden bir s¸z duymuşlardı: "İstanbul mutlaka fethedilecektir" diye başlayan bu s¸z sonunda da şöyle deniliyordu: "Onu fetheden kumandan ne g¸zel kumandan ve onu fetheden ordu ne g¸zel ordu!" İşte onların bu gayesi, Allah Resulünden ifadesindeki bu g¸zel orduda sade bir nefer olabilmek ve Allah hoşnutluğunu kazanmaktır. Bunca tehalüke (zorluk ve meşakkat) katlanmalarının başka hiçbir sebebi yoktu. Allah Resulü İstanbul'u fethedecek ordunun Allah katında makbuliyetine işaret ediyor, onlar da böyle bir ordu içinde bulunmak için detaylı bir şekilde yarış ediyorlardı.[7]

Evet Eyyüb el-Ensari Hazretlerinin derdi de buydu. O'nun için Medine'den kalkmış ve İstanbul'larına kadar gelmişti. Aylar, haftalar geçmişti fakat fetih mümkün değildi. Şimdi ise O, yorgun ve bitkin bir halde İstanbul'da beklemekte. Herhalde bunların hastalığı resince, en çok tekrar ettiği şey: "Fetihten ne haber?" s¸z; Nihayet İstanbul'da ruhunu sarınca, ordu kumandanı soruyor: "Ey Allah'ın Peygamberinin Sahabesi, bir isteğin var mı, yerine getirelim?" diyor. Eyyüb el-Ensari Hazretleri de "Beni alın g¸rebildiğiniz kadar ileriye g¸rin. Hatta imkan varsa surların içine girin ve beni oraya g¸rin! Biz İstanbul'u fethetmek için geldik, ama bana nasip değil. Ne var ki bir gün Efendimizin bu haberi mutlaka gelecek ve bu müjdesi mutlaka tahakkuk edecektir. Ben burada oturuyum. Yanı başımdan geçen İslam savaşlarının kılıplarının, kalkanlarının şakırtılarını işitmek hoşuma gider. Bırakın olmasa o leventlerin seslerini duyayım." diyor. Aradan 5-6 asır geçiyor, Cenabı Hak o muştuyu, yağız Türk Levendi, 22 yaşındaki Hz. Fatih'e nasip ve mümkün ediyor. Ağaç-kapama, Nebinin iltifatına mazhar olma, Avrupa'ya a¸ilacak Hayber kapısı gibi demir kapıyı kırma ve Muhammedi ruhu tastamam temsil etme, kaderin tatlı cilvesi ona nasip oluyor. Allah'ın takdiri ya; adı bile Mehmet, yani Muhammed Fatih olmuştur. Evet O, Muhammediliği adetleri bir Mehdi mahiyetinde temsil etmiştir. Eba Eyyüb el-Ensari Hazretlerinin duyduğu haber, Fatih'in haberleri ve takdirle karşılayıp "Hoş geldiniz" dediği ordu da onun ordusudur. Kuşatma Esnasında Eba Eyyüb el-Ensari (r.a.)'nin İstanbul kuşatması esnasında

 ¡¢£¤¥¦§¨©ª«¬­®¯°±²³´µ¶·¸¹º»¼½¾¿ÀÁÂÃÄÅÆÇÈÉÊËÌÍÎÏÐÑÒÓÔÕÖ×ØÙÚÛÜÝÞßàáâãäåæçèéêëìíîïðñòóôõö÷øùúûüýþÿ

77;

"Allah yolunda infak edin. Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın" [8] ayeti

ayeti nasebetiyle beyan buyurduğu hakikat her zaman şayacı-nı talaa olmalıdır. Kuşatma esnasında bir kısım askerler, kendilerini göz görüme atan arkadaşlarına: "Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın." ayetini okuyarak onları uyarırlar. Bunun zerine Mihmandar-ı asul Ebu Eyyüb Hazretleri "ayeti doğru okuyor, fakat yanlış tevili ediyorsunuz" der. Ve devamlı "biz Ensar topluluğu, Mekke fethinden sonra "artık İslam aziz oldu, biz de mal varlığımızı muhacirin ile paylaşmış, bahcedilerimiz bağlarımızı ihmal etmişik, şimdi biraz da kendi başımızın ¸aresine bakalım" dedik. O esnada bu ayet nazil oldu. Yani "mallarınızı Allah yolunda infak edin. İnfak etmemek suretiyle kendinizi, kendi ellerinizle tehlikeye atmayın."

Görüldüğü gibi Kur'an'ın beyanıyla, büyüşünceler de bir imtihan sayılabiliyor.[9] Ne var ki hem dünyada hem de kendi tarihimizde bu derece ¸nemli olan İstanbul'un fethi layıkı ile değerlendirilip kıymet ve değeri bilinmiyor. Zamanlarının bir oğunu günübirlik eğlenceler peşinde ge¸iren Fatih'in torunlarının(!) 29 Mayıs Fetih tarihinden haberleri bile olmuyor. İstanbul fethedildikten sonra hiçbir şey eskisinden farklı değildi. Eski adına ne varsa karalanmadı, küfredilmedi. Bizansın mezarlarındaki kemiklerin ¸dışına atılmasını teklif etmedi kimse. Ne halkın malına el kondu, ne bu insanlar küleştirildi. Ne canlarına kastedildi, ne de dinlerine dahale edildi. Sadece zulm kaldırıldı, zalimler cezalandırıldı. ¸bu bir fetihtir işgal değil. Bir intikam ve nefret numunesi değil merhamet neticesiydi. Fetih yüreklere giden bir yoldu. Fatih ise bu yolun yolcusu... Kaynakça: 1- II. Uluslararası İstanbul'un Fethi Konferansı (30-31 Mayıs - 1-9 Haziran) 2- Osmanlı Ansiklopedisi, Ağa Yayınları 3- Osmanlı Tarihi, İ. Hakki Uzunarşılı 4- Osmanlı Tarihi, Hammer 5- Türk Cihan Hakimiyeti Mefkuresi Tarihi, Osman Turan 6- Abdullah Faruk Fetih isimli makalesi 7-Asrın Getirdiği Tereddütler-IV 8- Bakara Suresi, 2-195 9- Mehmet KANTARCI İstanbul ve fatih isimli makalesi

[islam ve Hayat.Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)